

For de som begynner å bli lei av jålete fotballgutter som vrir seg i tilsynelatende smerte: verdens hardeste idrettskonkurranse startet lørdag.

Kjetil Mykland

SIDE 18 OG 19

strategi

distrikts-Norge, og ønsker at forholdene skal legges til rette for integrasjon. ILLUSTRASJONSFOTO: SCANPIX

fortsatt jobbe for at lokalt kulturliv og aktiviteter i nærmiljøer skal kunne blomstre, og det andre er større grad av integrering av innvandrere i lokalsamfunn. Dette henger veldig godt i hop, og det er naturlig for oss at vi har fokus på innvandrere i lokale situasjoner. NU-miljøet blir ofte beskyldt for å være lukket, i og med at vi holder på med distriktspolitikk og norsk folkekultur, men vi erfarer at mange innvandrere føler seg hjemme på våre arrangementer.

– Vi har blitt kritisert for å ikke ha flerkulturelle innslag, men under et arrangement i sammenheng med «Åpen og inkluderende» var det for eksempel en arabisk jente som ikke hadde noen problemer med å danse magedans til tonene fra en norsk hardingfele. Mange mennesker med bakgrunn fra andre kulturer opplever vårt arbeid som langt mindre lukket enn en del nordmenn gjør, avslutter Gunhild Berge Stang.

Kunsten å overdrive

BØKER

Kim Iseki

(pseudonym):
«En av de beste»
Forlaget Fritt og
vilt AS, 2006
352 sider

anmeldelse

Alt dras litt for langt i Kim Isekis debutroman. Den overtydelige inndelingen i godt og ondt ville vært uutholdelig om det ikke hadde vært for et lag med drøy parodisk humor.

En mystisk roman er ute på det norske bokmarkedet. Den er mystisk fordi forfatteren er ukjent, og selv om et par norske kulturpersonligheter skryter stort av den på omslaget. Dette har likevel ikke imponert Kulturrådet, som har unnlatt å inkludere boka i innkjøpsordningen.

Et kjapt google-søk på pseudonymet «Kim Iseki» gir bare treff på norske nettsteder, og det er heller ikke er noen som er kreditert som oversetter av boka. Det er derfor ikke usannsynlig at den er skrevet på en skrivemaskin nær oss. Selv om dekknavnet lukter aldri så eksotisk av Afrika. Følgelig er en liten gjettekonkurranse utløst om hvem forfatteren kan være. Et forslag har vært at det er forlagsredaktøren selv, altså sjefen i småforlaget Fritt og vilt, som står bak. Da er det i tilfelle den tidligere frontfiguren i Gate-avisen Syphilia Morgenstjerne det er snakk om, og det virker slett ikke usannsynlig.

Det opplyses at «En av de beste» er Kim Isekis debutroman. Den handler om det oppdiktede landet Amara, som ligger nær menneskehetens vugge i Afrika, i et land fullt av diamanter. Amara er et slags gjennomsnittsfrikanisk land med tung koloni-

bakgrunn, og «En av de beste» er langt på vei både en politisk og historisk roman. I romanens samtid, noen tiår etter den store frigjøringen, står Amara overfor en nykolonisering, truet av et lyserødt folkeslag som kalles vandalene.

Hovedpersonen er Anna Utne, som tross det helnorske navnet er en «innfødt». Flere personer har norske navn, og det samme gjelder noen av byene (Kvitfoss, Avveie), mens vandalene har kvasi-engelske navn (inkludert overklassetvillingene Phirble og Gwerth). Det er usikkert hvorfor Kim Iseki har gitt mange av de lokale karakterene norsk-klingende navn, men en effekt er at hovedpersonen Anna Utne, på tross av sitt etniske opphav, for denne leser stadig trer fram i bevisstheden som en ung, norsk sosialantropolog. Jeg mistenker at dette er det motsatte at hva forfatteren har ønsket: den anonymiserende kamouflasjen er blitt et ikke-afrikansk filter.

Anna er språkforsker, men hun får sin doktorgrad i gammelamareiske dialekter av vandalen Robbert. Utover i romanen blir både

«Forfatteren er tydeligvis i den tro at en romanleser liker å få presentert et enkelt mulig valg mellom rett og galt»

Anna og andre amariere ydmyket og truet av vandalene, som virkelig er ufyselig grådige og lyserøde. Amariene beskrives derimot som et folkeslag som har mye å fare med, ikke minst innenfor naturmedisin. I den nykoloniseringen de blir utsatt for, bretter vandalenes ondskap

seg ut i en vifteform, der evangelister, bistandsarbeidere og representanter for et internasjonalt legemiddelfirma karikerer Afrikas vedvarende mareritt.

«En av de beste» er skrevet i et lett og godt språk, den har en behagelig rytme i både handling og oppbygning. Den overtydelige inndelingen i godt og ondt ville vært uutholdelig om det ikke hadde vært for et lag med drøy parodisk humor. Men boka holder dessverre ikke denne stilen helt inn. På et tidspunkt blir gonzo-anarkismen vekst til fordel for politisk korrekthet som ville gjort boken drepene kjedelig om det hadde vært oppskriften fra første side. Kim Iseki har ønsket å forkle et programskrift i romanens form, men etter hvert blir amariene for godmodige og vandalene for onde. Forfatteren er tydeligvis i den tro at en romanleser liker å få presentert et enkelt mulig valg mellom rett og galt.

Kulturrådet har altså ikke satt pris på «En av de beste». Forlagsredaktør Mari Toft (alias Syphilia) opplyser på forlagets hjemmesider at boken som utgis på forlag som er medlem av Forleggerforbundet har 94,5 prosent sjans for å bli inkludert i innkjøpsordningen, mens de små og uavhengige kun har 50 prosent sjans.

Forklaringen på dette kan enten rett og slett være at de største forlagene har de beste forfatterne, eller også at deres konsulenter tenker likt som de som sitter i Kulturrådet. Det siste kan naturligvis ses på som kritikkverdigg. Om man graver seg langt nok ned i retorikken på forlagets blogg, er ikke dette lenger en bok om vandalenes fryktelige utbytting av Afrika, men et konseptuelt kunstverk om korrupsjon i norsk forlagsbransje. Er det virkelig slik at Kulturrådet står i ledtog med vandalene?

«En av de beste» kunne godt blitt oversatt, for eksempel til amareisk, og den kunne sikkert forsvart en plass i landets nasjonalbibliotek. Og boka er ganske sikkert ikke dårligere enn samtlige av Kulturrådets innkjøpte bøker. Men den er heller ikke så god at den er et ugendrivelig bevis på inkompetanse eller korrupsjon hos Kulturrådet. Det er gode grunner til å se nærmere på innkjøpsordningen, og Toft har ganske sikkert et poeng når hun avdekker skjevhetene. Men det ser ut til at hun drar det for langt, omtrent som Kim Iseki gjør med sin debutroman.

Freddiek Giertsen

kultur@klassekampen.no

Entertaineren Kanye

Kanye West ga leksjoner i sin musikalske oppvekst, og førte med det seg selv inn som siste ledd i en lang tradisjon da han entret scenen i Roskilde natt til i går. West tok folket med på en reise gjennom musikken han har vokst opp med – det være seg Marvin Gaye, Michael Jackson eller a-has «Take On Me». Strykekvartetten, alle med en stripe rød maling rundt øynene, sørget for musikalsk presisjon og det levende akustiske elementet i kveldens sett.

Kanye har hengt seg opp i frasen «All the lonely people, where do they all come from». Før dette fikk han også fortalt sin egen historie. Han serverte smakebiter på noen av de mange hitene han har produsert for Jay-Z, Talib Kweli, Alicia Keys, Janet Jackson med flere. Og selvsagt bød han på monsterhiten «Golddigger», «Diamonds Are Forever», «Heard Em Say», «Jesus Walks», «Hey Mama» og «Touch the sky».

